

OLETTEKO NEUVOSTOLIITON PUOLELLA VAI SITÄ VASTAAN?

Miljoonat kapitalististen maiden työläiset ottivat syksyllä 1917 riemuiten vastaan viestin proletaarisen vallankumouksen voitosta Venäjällä, maailman ensimmäisen työläisten ja talonpoikien valtion perustamisesta. Ja kun imperialistivaltojen hallitukset järjestivät neuvostovastaisen sotaretken, Englannin, Ranskan, Yhdysvaltojen ja muiden maiden työläiset nousivat vastustamaan tuota rikollista hyökkäyssotaa, tukemaan nuorta neuvostovaltiota.

Säikähtynyt taantumusporvaristo julisti silloin solidarisuuden neuvostovaltiota kohtaan kuolemansyyniksi. Miltei kaikissa kapitalistisissa maissa alettiin ahdistaa ja vainota Neuvostoliiton ystäviä, ennen kaikkea kommunististen puolueiden, vallankumouksellisten ammattiliittojen, kommunististen nuorisoliittojen, naisjärjestöjen ja Neuvostoliiton ystävien yhdistysten jäseniä.

Taantumuksellisimmat hallitukset yrittivät ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisenä aikana tuhota verisen terrorin ja julmien vainotoimenpiteiden avulla kaikki aktiiviset ja uskolliset Neuvostoliiton ystävät. Eivät ainoastaan Saksan, Italian, Espanjan ja Japanin fasistijulmurit, vaan myös Puolan, Suomen ja Romanian ohranat ja muut Gestapon muunnokset harjoittivat työväenluokan ja edistykseellisen sivistyneistön järjestelmällistä ajojahtia. Ne pyydystivät verkkoihinsa ja kiduttivat petomaisesti kymmeniä tuhansia parhaita työkansan poikia ja tyttöjä. Ja ratkai-

seva kysymys, jonka nämä 20. vuosisadan inkvisiittorit tekivät uhreilleen, kuului tavallisesti:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan?

Ja porvarillisen inkvisitiolaitoksen vankikomeroiden seinät olivat todistajina, että tämä kysymys herätti aina taantumuksen piinaamien vankien sydämessä erityisen sankarillisen kestävyuden tulvahduksen. He tiesivät, että heidän henkilökohtainen kohtalonsa riippui tästä kysymyksestä. Heidän ei olisi tarvinnut kuin kieltää Neuvostoliitto pelastaakseen itsensä kärsimyksiltä. Mutta he vahvistivat ylpeinä kiintymyksensä Neuvostoliittoon.

Mistä tämä aatteellinen ja moraalinen kestävyys, tämä hengen ylevyys? Vastustajamme eivät voineet sitä käsittää, se oli heistä jotain kummallista »fanatismia». Sillä eihän koskaan ollut sattunut, että jokin porvarillinen valtio olisi herättänyt toisen maan kansalaisissa näin suurta kiintymystä.

Asian ydin onkin siinä, että neuvostovaltio ei ainoastaan eroa perin juurin kaikista aikaisemmista valtioista, vaan tässä valtiossa on myös toteutunut se ylevä historiallinen päämäärä, josta edistyneen ihmiskunnan parhaat nerot ovat vuosisatoja uneksineet. Kaikkien maiden poliittisesti valveutuneet työtätekevät ymmärtävät, että neuvostovaltio on maailman ensimmäinen *socialistisen yhteiskunnan* valtio, niiden ihmiskunnan edistyksellisten voimien etujoukko, joiden kutsumuksena on toteuttaa maailmanhistoriallinen tehtävä: muuttaa porvarillinen riistoyhteiskunta vapaaksi socialistiseksi yhteiskunnaksi.

Neuvostovaltion olemassaolo sinänsäkin elähdyttää kapitalististen maiden työtätekeviä heidän taistelussaan riistäjien ikeestä vapautumiseksi. Valveutuneimmat työtätekevät, kommunistit ja rehelliset socialistit ammentavat erikoista varmuutta sosialismin voitosta tietäen, että kansoilla on taistelussa imperialismin ja kansainvälisen taantumuksen horjuttamiseksi nykyisin vankka tuki voittaneen sosialismin suuressa maassa.

Siksi heidän syvä kiintymyksensä sosialismin ja kommunismin asiaan liittyy erottamattomasti yhtä syvään kiintymykseen Neuvostoliittoa kohtaan. Siinä, että vakaumusellinen kommunisti tai socialisti ei missään olosuhteissa kiellä Neuvostoliittoa, ei ole mitään ihmeellistä. Näkeehän hän neuvostomaassa itsensä sosialismin syntymämaan. Hän rakastaa sitä. Miten hän voisi kieltäytyä sellaisesta synty-

mämaasta! Kuinka hän, rehellinen ihminen, voisi kavaltaa sosialistisen isänmaan!

Neuvostovallan olemassaolon ensimmäisistä päivistä lähtien muiden maiden porvaristo vaati sosialidemokraattisia puolueita ottamaan päättävän asenteen neuvostovaltiota ja kaikkea sille myötämielistä työväenliikettä vastaan. Sosialidemokratian opportunistiset johtajat, jotka jo kauan olivat pyrkineet todistamaan porvaristolle, etteivät he ole sen herruudelle vaarallisia, vaan päinvastoin hyödyllisiä ja välttämättömiä, alkoivat nyt tavattoman uutterasti osoittaa valmiuttaan neuvostovastaiseen ja kommunisminvastaiseen taisteluun. He tekivät sosialidemokraattisista puolueista hallitsevan porvariston tärkeimmän yhteiskunnallisen tukipylvään ja ryhtyivät itse sen poliittisiksi käytyreiksi, myivät itsensä hallituspaikoista ja muista suuripalkkaisista viroista.

Pian osoittautui kuitenkin, etteivät oikeistososialidemokraatit monissa porvarillisissa maissa kykene estämään laajoja työväenjoukkoja siirtymästä kommunistisen liikkeen puolelle. Sellainen tilanne muodostui, kuten tunnettua, ensin Italiassa, sitten Bulgariassa, Puolassa ja Saksassa. Silloin taantumusporvaristo, joka ei kyennyt pitämään valtaa käsissään parlamentaarisen demokratian menetelmin, siirtyi sosialidemokratian avulla fasistisen diktatuurin terrorikomentoon.

Sen jälkeen kun hitleriläiset fasistit, sosialismin ja Neuvostoliiton pahimmat viholliset olivat nousseet valtaan Saksassa, kaikkien imperialististen valtioiden taantumusporvaristo asetti toiveensa Saksan fasismin neuvostovastaiseen hyökkäyshenkeen. Sitä auttoivat kaikin keinoin sodan valmistelemissä englantilaiset, ranskalaiset ja amerikkalaiset imperialistit, japanilaisista ja italialaisista puhumattakaan. Mutta kaikki heidän suunnitelmansa yhteisestä »ristirekkestä» Neuvostoliittoa vastaan joutuivat, kuten tunnettua, vuonna 1939 pakollisen tarkistuksen alaisiksi. Toisaalta Neuvostoliiton ulkopoliittikka paljasti ajoissa nämä suunnitelmat. Toisaalta taas kaikki Münchenin sopimuskumppanukset joutuivat imperialististen ristiriitojen yhteentörmäyksen vaikutuspiiriin, kuten Lenin ennusti tieteellisesti perustellussa teoriassaan maailmanhistorian

laeista ja liikkeellepanevista voimista kapitalismin yleisen kriisin vallitessa.

Toinen maailmansota, jota kaikki imperialistit olivat valmistelleet Neuvostoliittoa vastaan, alkoi todellisuudessa Euroopassa hyökkäyshaluisimpien imperialististen (fasististen) valtojen sotana muita imperialistisia valtoja vastaan. Kun sitten Saksa hyökkäsi Neuvostoliiton ja Japani Yhdysvaltojen kimppuun, muodostui Yhdistyneiden Kansakuntien jättiläisliittouma fasistisia hyökkääjiä vastaan. Sodan kulussa Neuvostoliiton sankarilliset armeijat murskasivat fasistisen Saksan ja sen liittolaisten päävoimat. Fasistiset hyökkääjät kärsivät täydellisen tappion.

Näin historian todellinen kulku »voitti viekkauudessa» perusteellisesti sosialismin imperialistiset viholliset. Mitä havainnollisimmin vahvistui se vanha historiallinen kokemus, että kun raivopäiset taantumukselliset — häviöön tuomitun yhteiskuntajärjestelmän pönkittäjät — valmistavat »yleishyökkäystä» yhteiskunnallisen edistyksen voimien tuhoamiseksi, se tavallisesti johtaa — sitä tai tätä uomaa pitkin — vain nopeampaan historiallisen edistyksen vyöryn läpimurtoon. Sosialismin ja demokratian kansainvälinen leiri selvisi Neuvostoliiton johtamana toisesta maailmansodasta moninkertaisiksi kasvanein voimin. Imperialistisen taantumuksen kansainvälinen leiri sitä vastoin oli menettänyt sodan kulussa sellaiset vahvasti aseistetut keskuksat kuin fasistinen Saksa, Italia ja Japani. Enemminkin: aivan samoin kuin ensimmäinen maailmansota pudotti imperialistisesta järjestelmästä pois Venäjän, siitä jäivät nyt pois uuden demokratian maat.

Näistä Itä- ja Kaakkois-Euroopan maista on tullut kansandemokratian maita sen jälkeen, kun ne kukistivat ulkomaisiin imperialisteihin liittyneen sisäisen taantumuksen, kansallistivat koko suurteollisuuden ja lakkauttivat tilanherrojen maanomistuksen.

Neuvostoliiton joukot vapauttivat kaikki nuo maat saksalaisikeestä. Jo tämä seikka yksinkin on ollut perustana Neuvostoliiton saavuttamalle valtavalle suosiolle näissä maissa, perustana laajojen työtätekevien joukkojen syvän kiitollisuuden tunteelle neuvostokansaa kohtaan. Taantumuksellisten porvarillisten klikkien ja oikeistososialistien avoin neuvostovastainen asenne vain joudutti niiden poliittista eristymistä ja musertavaa vaalitappiota. Sillä kansanjoukot Puolassa, Tšekkoslovakiassa, Jugoslaviassa, Roma-

niassa, Unkarissa, Bulgariassa ja Albaniassa näkivät ja saivat kokemuksesta tietää joka päivä jo sodan ja miehityksen aikana, että se joka on Neuvostoliiton puolesta, on vapauden ja kotimaan kunnian puolesta; joka on Neuvostoliittoa vastaan, hän on maanpetturi ja ulkomaisten imperialistien kätyri.

Sen vuoksi on aivan luonnollista, että ne politikoitsijat, jotka maan vapautuksen jälkeen rohkenivat esittää neuvostovastaisia tunnuksia tai jo aikaisemmin olivat tunnettuja vihamielisyydestään Neuvostoliittoa kohtaan, joutuivat työtätekevien joukkojen vihan ja halveksumisen kohteeksi.

Kansandemokratian maissa esittävät nykyisin Neuvostoliitolle selvästi vihamielisiä iskulauseita vain jotkut auttamattomasti vararikkoutuneet ulkomaisten imperialistien asiamiehet. Kaikki ne puolueet, ryhmät ja johtajat, jotka toivovat vakavasti kansanjoukkojen kannatusta, puolustavat yhteistyötä ja ystävyyttä Neuvostoliiton kanssa. Tämä on tavattoman tärkeä tosiasia, joka useimmissa tapauksissa kuvastaa täysin vilpittömää poliittista pyrkimystä.

Kansandemokratian maiden työtätekevät tietävät omasta kokemuksestaan, että neuvostokansan veljellinen apu on korvaamattoman arvokasta ja välttämätöntä heidän hyvinvointinsa turvaamiseksi, vapauden, demokratian ja sosialismin asian edistämiseksi, heidän valtionsa talouden, kulttuurin ja puolustuskyvyn nopeaa ja monipuolista kehittämistä varten. Siksi työtätekevien joukkojen on helppo ymmärtää, että jokainen toimenpide, joka heikentää tai rajoittaa yhteistyötä Neuvostoliiton kanssa, itse asiassa tähtää enemmän tai vähemmän oikealta näyttävistä perusteluistaan riippumatta kansandemokratian olemassaolon perustan horjuttamiseen. Kenelle ei olisi selvää, että kansandemokratian maat voivat turvata riippumattomuutensa ja turvallisuutensa, koko tulevaisuutensa imperialistien painostukselta ja ahneudelta vain kuuluessaan yhtenäiseen demokraattiseen imperialisminvastaiseen leiriin, jonka johdossa on mahtava sosialismin maa.

Niin ollen solidaarisuus Neuvostoliiton kanssa ei ole näiden maiden työtätekeville mikään väittelykysymys, vaan syvä vakaumus. Sen vuoksi jokainen neuvostovastaisen politiikan harrastaja on tuomittu häviöön, kun työläiset — elleivät tänään, niin huomenna — kysyvät häneltä:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan?

Sillä on mahdotonta otaksua, että työtätekevät joukot,

joille kestävä ystävyys neuvostokansan kanssa on elämänkäskynä, tyytyisivät vain tosiasioista poikkeavia tyhjiä sanoja sisältävään vastaukseen.

Vilpittömän ystävyuden ja solidaarisuuden tunteet Neuvostoliittoa kohtaan ovat moninkertaistuneet myös Länsi-Euroopan maissa sen sankarillisen vapaustaistelun tuloksena, jota neuvostokansa kävi fasisista Saksaa ja sen liittolaisia vastaan.

Kuten kaikki vielä muistavat, Ranskan ja muiden saksalaisvaltaan alistettujen maiden kansanjoukot ottivat sanoinkuvaamattoman riemun tuntein vastaan sanomat niistä suurista voitoista, joita neuvostoarmeijat saavuttivat Hitlerin Saksan ylistetyistä sotalaumoista. Euroopan kansat näkivät, että kaikista hitlerinvastaisen liittouman valloista vain Neuvostoliitto kykeni murskaamaan ja todella murskasi kansojen vapauden hirvittävän vihollisen päävoimat. Sosialistinen neuvostovaltio pelasti Euroopan fasisisesta orjuudesta.

Samaan aikaan näiden maiden kansanjoukot, jotka tahtoivat osallistua vastarintaliikkeeseen saksalaisia miehittäjiä vastaan, näkivät, että maan kaikista poliittisista puolueista vain kommunistinen puolue osoittautui kykeneväksi järjestämään ja johtamaan vaikeata maanalaista työtä ja sissitaistelua. Näiden maiden sosialistiset puolueet itse asiansa lopettivat sodan aikana toimintansa itse paikalla, vaarojen keskellä, ja harrastivat jossain ulkomailla poliittisia kombinaatioita. Monet Ranskan ja eräiden muiden maiden tunnetut sosialistit seurasivat suurkapitalistien ja taantumuspoliitikkojen esimerkkiä ja ryhtyivät kollaboraattoreiksi, saksalaisten fasistimiehittäjien halveksituiksi kätyreiksi. Mutta rebelliset työläissosialistit ja sosialistisen liikkeen parhaat paikalliset aktivistit taistelivat käsi kädessä kommunistien kanssa maansa vapauttamiseksi.

Siten kommunistit ja vasemmistososialistit — molemmat — kannattavat päättävästi solidaarisuutta Neuvostoliiton kanssa — osoittautuivat suuressa koetuksessa hehkuvimiksi ja uhrautuvaisimmiksi isänmaanystäviksi. He pelastivat synnyinmaansa kunnian.

Ranskan sosialistisen puolueen jäsenten keskuudessa halu yhteistyöhön kommunistien kanssa oli maan vapau-

tuksen jälkeen niin levinnyt, että tuon puolueen edustajakokous päätti marraskuussa 1944 vastoin oikeistosiiven tahtoa ryhtyä neuvotteluihin kommunistisen puolueen kanssa yhtenäisen puolueen perustamisesta. Ja jos kommunistisen ja sosialistisen puolueen voimien yhdistyminen todella olisi tapahtunut, vaikkapa vain yksimielisen, vankan vaaliliiton muodossa, sellainen liitto olisi epäilemättä voinut saada kaikissa vaaleissa suurimman osan edustajanpaikoista ja johtaa maan todellisen demokratian ja sosialismin tielle. Mutta tämä näköala, joka uhkasi monopoleja ja porvariston huippukerroksen etuoikeuksia, nostatti heti jalkeille Ranskan »kahdensadan perheen» koko henkivartiokaartin. Panttiin liikkeelle kaikki voimat, jotta sosialistinen puolue olisi saatu luopumaan yhdistymisestä kommunistien kanssa. Työväenliike hajalle hinnalla millä tahansa! — oli monopolipääoman uskottujen miesten vaatimuksena. Ja oikeistososialistit, Léon Blum heidän etunenässään, olivat valmiita ryömimään vaikka ulos nahoistaan täyttääkseen tämän taantumuspörvariston tilauksen. Myös kansainvälinen taantumus tuki heitä. Kävi ilmi, että amerikkalaiset ja englantilaiset imperialistit olivat erittäin kiinnostuneita Ranskan työväenliikkeen hajottamisesta. Lontoon labouristikeskuksen emissaareja saapui tuon tuostakin Pariisiin painostamaan sosialistista puoluetta.

Tuloksena oli, että tuo musta työ, työväenluokan hajottaminen saavutti voiton Ranskassa. Sosialistinen puolue kieltäytyi kaikesta yhteistyöstä kommunistisen puolueen kanssa. »Kahdensadan perheen» herruus oli pelastettu.

Hajotustyön mestari Léon Blum on monta kertaa sanonut kommunistien solidaarisuutta Neuvostoliittoa kohtaan syyksi, jonka tähden hän pitää yhteistyötä heidän kanssaan mahdottomana. Jos Ranskan kommunistit sanoutuisivat irti Neuvostoliitosta, hän selitti jesuiittamaisesti, silloin yhdistymisen tiellä ei olisi mitään esteitä. . . Tällä selityksellä Blum yrittää peitellä sitä, että hän on pettänyt sosialismin asian Ranskassa, mutta todellisuudessa paljastaakin itsensä. Sillä tilanne koko maailmassa on sellainen, että ilman solidaarisuutta Neuvostoliittoa kohtaan ei missään voi olla uskollisuutta sosialismin asialle. Se joka katkaisee ystävyyssteet suureen neuvostomaahan, ei mistään enää löydä luotettavaa tukea sosialismin puolustamiselle omassa maassaan ulkoi-silta sosialismin vihollisilta. Se joka nousee kapinaan Neuvostoliiton johtamaa demokraattista kansojen leiriä vastaan,

auttaa sillä imperialistisia sosialismin ja demokratian vihollisia.

Léon Blumin pitäisi paremmin kuin muiden ranskalaisten sosialistien tietää, että vilpillisyys Neuvostoliiton suhteen ja viha sitä kohtaan johtavat väistämättä työväenliikkeen ja sosialismin etujen peittämiseen kautta koko linjan. Ranskan sosialistipuolueen oikeistojohtajista ja Blumista heidän etunenässään on jo tullut taantumuspörvariston suoranainen välikappale luokkataistelussa Ranskan työtätekeviä vastaan. Sen ministerit järjestävät suurkapitalistien rikastuttamiseksi verilöylyjä nujertaakseen lakkolaiset, jotka vaativat vähäisiä korotuksia nälkäpalkkoihinsa. Järjestettyään tällaisen verenvuodatuksen viime syksynä he toistivat sen kesäkuussa 1948 Clermont-Ferrandissa. Samaan aikaan Blum esittää lausuntoja »toimeenpanovallan voimistamisen tarpeellisuudesta», saaden suosionosoituksia taantumuksellisilta, jotka näiden lausuntojen takaa vainuavat hänen olevan valmis peittämään pörvarillisen demokratian viimeisetkin rippeet. Mutta eniten Blumia innostavat Amerikan imperialistien suunnitelmat. Hän antaa kannatuksensa Lontoon päätöksille, jotka, kuten tunnettua, edellyttävät Ranskan rikkaimman teollisuusalueen Lothringenin liittämistä ns. »Länsi-Saksan piiriin». Hän levittää järjestelmällisesti antautumishenkistä ajatusta, että Ranskan samoin kuin muidenkin Euroopan kansakuntien on ehdottomasti »luovuttava yhteisen päämäärän hyväksi osasta omaa suvereenisuutta».

Kommunistit taas puolustavat koko tarmollaan Ranskan suvereenisuutta, sen täydellistä taloudellista ja poliittista riippumattomuutta. Itse elävä elämä vahvistaa samoin kuin aikaisemmin saksalaisvaaran uhatessa, että Ranskan kommunistit, joita heidän Neuvostoliittoa kohtaan tuntemansa solidaarisuuden tähden on syytetty isänmaallisuuden puutteesta, todellisuudessa taistelevat eturiveissä maansa vapauden puolesta. Mutta kommunistien silloiset syyttäjät osallistuvat nyt, amerikkalaisen holhouskomennon aikana, Ranskan riippumattomuuden ja suvereenisuuden hävittämiseen yhtä uutterasti kuin tunnetut kollaboraattorit saksalaisten »holhouksen» aikana.

Viime vuoden marraskuussa Ranskan sosialistiministerit järjestivät, kuten tunnettua, jopa neuvostovastaisia poliisi-provokaatioitakin, ilmeisenä tarkoituksenaan amerikkalaisten maailmanherruuden tavoittelijain luottamuksen ansait-

seminen. Tästä kaikesta saa sen vaikutelman, että ranskalaiset oikeistososialistit yrittävät epätoivoisesti uskotella Amerikan rahavallan pöyhkeille edustajille, etteivät nämä löydä mistään parempia kollaboraattoreja kuin oikeistososialistit sitten, kun Ranskaan pystytetään amerikanisoitu Vichyn valtakomento.

Amerikkalaisilla puolestaan ei ole tässä tilanteessa mitään palvelushaluisten sosialistien käyttöä vastaan, mutta samaan aikaan he kannustavat yhä avoimemmin Ranskan taantumusporvariston ponnistuksia. Mikä myöhemmin tulee olemaan Ranskan sosialistisen puolueen kohtalona, sen näyttää tulevaisuus. Mutta jo tänään kaikki tietävät, että sosialistinen puolue on menettänyt työläisten luottamuksen parin kolmen viime vuoden kuluessa. Sosialistisen puolueen johdon kommunistinvastainen ja neuvostovastainen asennoituminen on jo käynyt kalliiksi tälle puolueelle: se on menettänyt aikaisemman vaikutuksensa vaaleissa, ja monet sosialistiset työläiset ovat lähteneet sen riveistä.

Ranskan kommunistinen puolue sen sijaan on voittanut työväenluokan laajojen joukkojen luottamuksen ja vallannut vankasti Ranskan työtätekevien voimakkaimman puolueen paikan. Sillä on edessään satoja esteitä ja vaikeuksia, mutta se ei pelkää vaikeuksia, jotka ovat väistämättömiä taistelussa sosialismin suuren aatteen puolesta.

Ranskan työtätekevien perusjoukot ovat selvästi näyttäneet, että mitkään taantumusporvariston asiamiehet eivät voi vieroittaa niitä solidaarisuudesta Neuvostoliittoa kohtaan.

Englannin labour-puolueen suhtautumista Neuvostoliittoon kuvaa jo se tosiasia, että se on ainoa puolue Euroopassa, joka, vaikka nimittääkin itseään työväenpuolueeksi, ranskaisee erottamisella jokaista jäsentään, joka haluaa kuulua Neuvostoliiton ystävien yhdistykseen.

Sodan aikana labour-johtajat ymmärrettävistä syistä pidättyivät esiintymästä Neuvostoliittoa vastaan — niinhän menetteli silloin myös Churchill. Mutta Churchillin hallituksessa ollessaan he osallistuivat hänen äänettöminä yhtiökumppaneinaan salaisiin suunnitelmiin, joiden tarkoituksena oli heikentää Neuvostoliittoa pitkittämällä toisen rintaman avaamista ja käyttämällä muita keinoja. He ryhtyivät myös jyrkkiin toimenpiteisiin niitä labouristeja vastaan,

jotka osallistuivat toisen rintaman viipymätöntä muodostamista vaatineeseen liikkeeseen.

Saatuaan sodan ja Englannin parlamenttivaalien jälkeen käsiinsä hallitusohjat labour-puolueen johtajat asettivat selvästi tehtäväkseen ylittää Neuvostoliiton-politiikassaan visapäisimpienkin imperialistien odotukset. He nähtävästi laskelmoivat, että ellei »itsellään» Churchillillä ole aihetta tyytymättömyyteen ja vastaväitteisiin heidän ulkopoliittisen peruslinjansa johdosta, se merkitsee heille, labouristeille, niin suurenmoista »voittoa», ettei kukaan enää voi horjuttaa heidän asemaansa vallan portailla...

Ja kaikki sujui tämän suunnitelman mukaan. Labouristiset ministerit viittasivat kintaalla vaalien edellä antamalleen lupaukselle Englannin ja Neuvostoliiton suhteiden parantamisesta. He ottivat suuntauksen Neuvostoliittoon ja kansandemokratian maita vastaan tähdätyn hyökkäysblokin muodostamiseen yhdessä Yhdysvaltojen kanssa. Englanti yritti yhdessä Yhdysvaltojen kanssa sekaantua kursailematta kansandemokratian maiden sisäisiin asioihin harjoittaen painostusta vähäisen taantumuksellisen salaliittoryhmän etujen ajamiseksi. Englanti yhdessä Yhdysvaltojen kanssa rikkoi järjestelmällisesti Jaltan ja Potsdamin konferenssin päätöksiä Saksan demilitarisoinnista ja demokratisoinnista. Labour-hallitus esiintyi dollaridiplomatian »kylmän sodan» ja sen ahneiden valloitus suunnitelmien innokkaana aseenkantajana Euroopassa.

Churchill oli täysin tyytyväinen. Hän ylisti tuon tuostakin Bevinin ja Attleen neuvostovastaista politiikkaa. Amerikkalaiset taantumuslehdet osoittivat samoin suosiotaan. Kun sitten Amerikan edistyksellisen demokraattisen liikkeen johtomies Henry Wallace kävi keväällä 1947 Englannissa ja puhui siellä suurella menestyksellä joukkokokouksissa, labour-puolueen johtajat ryhtyivät puolustelemaan Trumanin taantumuspolitiikkaa Wallacen arvostelulta. Kuvaavaa on myös että, kuten sittemmin on saatu tietää, labour-puolueen keskusjohto tarjosi Wallacen edustajien kanssa käymisään neuvotteluissa Wallacelle kavalaa apuaan asettaen ehdoksi, että hänen on vastustettava aina kommunistien politiikkaa. Wallacen edustajat torjuivat ehdotuksen.

Näin siis labour-ministerit saivat todistetuksi, että heidän ulkopoliitiikkansa tyydyttää perussisällöltään Englannin imperialistien kaikki vaatimukset. Kukaan konservatiiveista

ei olisi voinut keksiä tai ehdottaa Neuvostoliittoa kohtaan vihamielisempää politiikkaa. Sillä labour-hallituksen politiikka onkin itse asiassa piintyneimpien konservatiivien politiikkaa. Vain muoto, jossa tämä politiikka tarjoillaan, on labour-johtajien oma, enemmän tai vähemmän originelli.

Kannattaa kiinnittää huomiota tuohon muotoon. Eräät Neuvostoliiton viholliset haukkuvat alituisesti maattamme, vastustavat kaikkea yhteistoimintaa sen kanssa. Se ei ole labourististen sanataitureiden menetelmä. Heistä ei edes voi sanoa, että he olisivat aina sanoissa puolesta ja vain teoissa vastaan. Ei, he ovat vielä vilpillisempiä. Teoissa he tietenkin vastustavat Neuvostoliiton kanssa harjoitettavaa yhteistyötä, sanoissa taas puhuvat samaan aikaan sekä puolesta että vastaan.

Tätä erikoisuutta ei ole vaikea havaita, jos vain kiinnitämme huomiota sellaisten puhujien kuin Attleen, Bevinin ja Morrisonin tavanomaisten neuvostovastaisten esiintymisten kaavaan. Heidän puheensa tästä aiheesta rakentuvat aina suunnilleen samaan tapaan. Ensin puhuja vakuuttaa juhlallisesti: »Olemme ehdottoman vilpittömiä pyrkimyksessämme yhteistyöhön Neuvostoliiton kanssa. Mutta Neuvostoliiton edustajien kanssa on mahdotonta päästä sopimukseen, mahdotonta olla yhteistyössä.» Minkä tähden? Tässä kohdin puhuja tekeytyy sen näköiseksi kuin tahtois selittää vallitsevia erimielisyyksiä, mutta sen sijaan alkaakin näyttää taitojaan neuvostovastaisessa parjauksessa. Hän kestittää kuulijakuntaa valheellisilla väitteillä sellaisin hevosenannoksiksi, että paljon nähneet parlamenttitalon seinätkin saattavat punastua. Puheensa lopuksi harjaantunut esiintyjä vielä hellyttää kuulijansa jollakin tehoavalla huokauksella, kuten: »Ah, kuinka onnellisia me kaikki olisimme, jos neuvostolaiset kommunistit lakkaisivat olemasta sellaisia. . . »

Jos lopuksi lasketaan, mikä on tällaisen labour-puhujan neuvostovastaisen puheen tavallinen kokoonpano, saadaan tulokseksi likipitään kaksi osaa ulkokultaisuutta ja kaksitoista osaa parjausta. Minä en lainkaan sano tätä nauratakseni ketään. Sillä ensiksikin ilmiö, josta tässä puhun, ei ole naurettava, vaan iljettävä. Toiseksi ei ole naurettavaa eikä kiitettävää, että nykypäivien Englannissa jopa monet työläiset ja työväenjärjestöjen luottamushenkilötkin vielä kuuntelevat suuttumatta näin ala-arvoisia puheita. He

kuuntelevat niitä eivätkä tiedä, mikä niissä on totta ja mikä valhetta, koska eivät tunne eivätkä tarkista nykyajan kansainvälisen elämän yksinkertaisimpia tosiasioita.

Totuuden selvillesaamiseksi ei ole muuta keinoa kuin tosiasioiden tarkistaminen. Puhuiwatpa labour-ministerit mitä tahansa, tosiasiat puhuvat siitä, että labour-hallitus työskentelee Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan suunnatun kansainvälisen sotilaspoliittisen blokin luomiseksi. Länsi-Euroopan sotilasliitto on jo perustettu ja se on saanut virallisen muodon, vaikka labouristit vielä vuosina 1946 ja 1947 vannoiivat, ettei tämä Churchillin hanke kuulu heidän suunnitelmiinsa. Nyt Bevin painostaa Skandinavian maita ja kiukuttelee Ruotsin hallitukselle siitä horjuvuudesta ja puolinaisuudesta, jota se osoittaa tämän uskalletun aikeen suhteen. Vielä enemmän hän on kiukuissaan siitä, että Tšekkoslovakiaan ja Unkariin asetetut toiveet luhistuivat lopullisesti näissä maissa valmisteltujen salaliittojen mentyä myttyyn. Mutta sensijaan de Gasperin hallitus Italiassa näyttää jo sillä rauhansopimuksen täyttämistä kiertävällä politiikallaan, jota se harjoittaa Neuvostoliiton suhteen, olevansa valmis osallistumaan kaikkiin Amerikan imperialistien pyyteitä vastaaviin vehkeilyihin. Sitä paitsi Länsi-Saksaa militarisoidaan uudelleen, se irrotetaan muusta Saksasta ja valmistellaan Marshallin suunnitelman tärkeimmäksi sotilaallis-strategiseksi tukikohdaksi. Kiistämätön oikeus koko tämän yrityksen fyrrerin osaan on taattu amerikkalaiselle osakkaalle, jolla on taskussaan sekä dollareita että atomipommi.

Eivätkö nämä tosiasiat puhu siitä, että englantilainen samoin kuin amerikkalainenkin diplomatia työskentelee järjestelmällisesti pannakseen kokoon eräänlaisen kunnostetun »kominterninvastaisen liittouman», joka selvästi on tarkoitettu palvelemaan sodan eikä rauhan välikappaleena! Ja kun näin on, niin ymmärrämme, miksi Englannin labour-puolue osoittaa koko ajan niin epäilyttävää kiinnostusta sisäisen taantumuksen voimistamiseen manner-Euroopan maissa. Työväenliikkeen hajottaminen, kommunistien syrjäyttäminen hallituksista, vasemmisto-opposition tukahduttaminen sosialidemokraattisissa puolueissa, oikeistososialistien kannustaminen liittoon taantumuspuolueiden kanssa, natsipuhdistuksen ehkäiseminen Saksassa ja Itävallassa ovat kaikki selviä merkkejä siitä, että länsiblokin labouristiset järjestäjät ovat strategisesti kiinnostuneita taantumuksen

sisäisen kestävyuden lujittamisesta tuon imperialistisen liittouman kaikissa hauraissa renkaissa.

Toiset tosiasiat osoittavat, että labour-johtajat ovat katsooneet tarpeelliseksi itse Englannissakin ryhtyä »puhdistamaan selustaa». He ovat alkaneet pelätä, että selusta on sielläkin epäluotettava. Samoin kuin Trumanin hallitus Amerikassa niin myös labour-hallitus Englannissa päätti erottaa valtion palveluksesta kaikki kommunistit ja niin sanotut mukanakulkijat, so. kaikki ne henkilöt, jotka eivät hyväksy hallituksen poliittista suuntaa. Miksi heidät erotetaan? Siksi, että he arvostelevat labour-hallitusta tai ilmaisevat »epäisänmaallisuutensa» arvostelemalla Amerikan nykyistä politiikkaa. Tai jos eivät arvostelekaan, niin joka tapauksessa ajattelevat pahaa esimiehistään. Sekin on jo pahasta, että kommunistit ja muut »ei-meikäläiset» näkevät, mitä labour-päällystö puuhailee. Parempi on pitää loitolla liiat silmät. Ja se on täysin ymmärrettävää: kenellä on paha omatunto, hän pälyilee aina ympärilleen peläten syrjäisten silmiä.

Eikö tällaisen puhdistuksen toimeenpano Englannissa ole tosiasia? Tietysti on. Mutta ymmärtävätkö Englannin työtätekevät, mitä tämä tosiasia merkitsee? Poliittisesti valistuneet ihmiset tietenkin ymmärtävät sen, mutta he ovat Englannissa toistaiseksi vähemmistönä.

Eräät englantilaiset kirjailijat esim. ovat tuominneet tämän labour-hallituksen toimenpiteen. Tunnettu kirjailija Douglas Goldring on sanonut:

»Tämä osoittaa, että inhottavan Trumanin opin mukaisesti on periaatteessa päätetty käydä sotaa Itä-Euroopan demokraattisia maita vastaan.»

Me emme tiedä, onko näin päätetty vai ei. Mutta siitä riippumatta tämän hetken vaatimuksen oivaltavat ehdottomasti oikein ne Englannin edistykselliset toimihenkilöt, jotka asettavat kysymyksen näin: sodanlietsojien suunnitelmat on tehtävä tyhjiksi hinnalla millä hyvänsä!

Entä kuka voi Englannissa tarttua sodanlietsojia kädestä? Onko Englannissa sellaista voimaa? On. Se on työväenluokka, Englannin kansan perusvoima. Se ei ole mitenkään kiinnostunut uudesta sodasta, se on päinvastoin kaksinverroin kiinnostunut rauhan turvaamisesta. Tietenkin, jos työväenluokka ei tunne tilanteen vakavuutta tai jos se suhtautuu passiivisesti sodan vaaran kärjistymiseen uskoen sodan ja rauhan kysymyksen labour-ministerien hoidettavaksi,

silloin se antautuu vaaraan joutua verisen sodan tahdottomaksi uhriksi. Mutta jos Englannin työväenluokka seuraa valppaasti sodan alkuunpanijoiden vaarallisia hankkeita ja taistelee aktiivisesti niitä vastaan, niin sillä epäilemättä tulee olemaan tärkeä merkitys rauhan säilymiselle.

Joku voi ajatella, että Amerikka joka tapauksessa aloittaa sodan Englannin asenteesta riippumatta ja vetää siihen sitten mukaan myös Englannin. Englantilainen kirjailija Arthur Calder-Marshall ilmaisi äskettäin pelkonsa, että »labour-poliitikot myyvät maamme vieraan kapitalistivallan orjaksi» ja silloin tuo valta voi »syöstä meidät sotaan luonnollisia sosialistisia liittolaisiamme vastaan».

Amerikassa on tietenkin vaikutusvaltaisten raharuhtinaiden ja kenraalien joukossa siinä määrin imperialististen pyyteiden ja hysteerisen sosiaalisen pelon riivaamia, etteivät mitkään estokeskukset heidän päässään enää toimi: he tuntevat Hitlerin lailla vetoa suureen seikkailuun, hyökkäykseen, maailmansotaan. Mutta Amerikan hallitus tuskin voinee suhtautua niin sokean piittaamattomasti siihen vaaraan, mikä sisältyy sodan aloittamiseen, varsinkin jos se tietää porvarillisten maiden, myös Englannin työväenjoukkojen olevan varuillaan.

Rauhan säilyttäminen riippuu siis tietyissä määrin myös siitä, kykenevätkö uuden sodan vastustajat Englannissa kohottamaan riittävästi Englannin työväenluokan laajojen joukkojen poliittista tietoisuutta, valppautta ja toimintahalua. Olen varma siitä, että tänä päivänä monilla englantilaisilla työläisillä ei ole reaalista käsitystä edes siitä, missä laajuudessa ja muodoissa jo nyt harjoitetaan suoranaista sotilaallista yhteistyötä Englannin ja Yhdysvaltojen kesken, eivätkä he ajattele, mitä varten, kenen hyödyksi sitä harjoitetaan. Sen tähden on niin tarpeellista ja tärkeätä valistaa työläisiä, ensi tilassa kaikkia järjestyneitä työläisiä, herättää työväenjoukkojen omatunto, auttaa heitä tajuaamaan, että uuden sodan valmistelu on hirvittävän rikoksen valmistelua, joka on ehkäistävä.

Missään tapauksessa ei saa typerän herkkäuskoisuuden vallassa mukautua siihen, että kysymys sodasta ja rauhasta vähänkään riippuisi Bevinin, Attleen ja heidän kumppanien- sa kaltaisten labouristien mielialoista. He täyttävät liian halukkaasti hillittömien imperialistien toiveita ja omaksuvat näiden pakkomielteitä, mutta suhtautuvat liian piittaamatto-

masti työtätekevien etuihin. He näköjään vihaavat Neuvostoliittoa niin silmittömästi, että heidän lausuntonsa hyvien englantilais-neuvostoliittolaisten suhteiden toivottavuudesta ovat selvästi ristiriidassa sen kanssa, mitä he todellisuudessa tekevät. Bevin mm. itsekin korostaa päättäneensä pyrkiä toteuttamaan »hahmotelman yhtenäisestä Euroopasta ja Euroopan säilyttämisestä länsimaisen sivistyksen», so. kapitalismin, keskuksena samaan aikaan kuin jokainen järkevä hallitus on velvollinen huolehtimaan nykyajan Euroopassa vallitsevan kahden erilaisen järjestelmän — sosialistisen ja kapitalistisen — rauhanomaisesta rinnakkainolosta ja yhteistyöstä. Selvää kuitenkin on, että sellaisille miehille kuin Bevinille eivät anna rauhaa niiden voimapolitiikan mestareiden laakerit, jotka ovat jo yrittäneet rakennella »yhtenäistä Eurooppaa» ja pystyttää siihen »uutta järjestystä».

Mutta pystyvätkö Englannin työläiset ja heidän järjestönsä tekemään lopun rauhanasialle turmiolisesta Bevinin ja Attleen ulkopolitiikasta? Oikeisto-labouristien ryhmään pitää tiukasti käsissään labour-puolueen ja myöskin ammattiliittojen pääneuvoston sekä monien eri ammattiliittojen johtokoneistoa. Kuten tiedämme, tuon koneiston avulla oikeistolaiset johtajat lyövät säännöllisesti opposition vuosikokouksissa ja konferensseissa ja erottavat niiden väliaikoina puolueesta yksityisiä vasemmistolaisia labouristeja. Seurauksena on, että eräät vasemmistolaiset masentuvat ja menettävät toimintahalunsa, koska heillä ei ole riittävästi varmuutta siitä, että Englannin työväenluokka pystyy taluttamaan imperialistisia suunnitelmia toteuttavat labour-ministerit.

Nämä ovat aiheettomia epäilyksiä. Kykenihän Englannin työväenluokka vuonna 1919 tarttumaan Churchillia kädestä, kun tämä silloin sotaministerinä ollessaan järjesti neljäntoista valtion pahamaineisen sotaretken nuorta neuvostotasavaltaa vastaan. Englannin työväenjärjestöt painostivat silloin niin voimakkaasti oikeistolaisia johtajiaan, että vieläpä Ramsay MacDonaldin ja Ernest Bevininkin oli pakko yhtyä työläisten vastalauseeseen neuvostovastaisen intervention johdosta. Olisiko Englannin työväenluokka siitä lähtien tullut heikommaksi tässä suhteessa? Ei tietenkään, päinvastoin se on tullut voimakkaammaksi.

Entä vuonna 1931, kun MacDonald teki petoksensa? Kykeniväthän labour-puolueen järjestöt silloinkin myrskyi-

seen vastalauseeseen. Ne heittivät MacDonalдин, puolueen vanhan johtajan, yli laidan. Mutta oliko MacDonalдин petos turmiollisempaa kuin nykyisten labour-ministerien osallistuminen uuden maailmansodan valmisteluun?

Ei siis ole syytä epäillä, ettei Englannin työväenluokka pystyisi täyttämään velvollisuuttaan, jos vain kaikki vallankumoukselliset sodan vastustajat, kaikki Neuvostoliiton kanssa harjoitettavan yhteistyön vilpittömät kannattajat liittyvät vielä läheisemmin työväenjoukkoihin ja vakavasti auttavat niitä tajuamaan velvollisuutensa rauhan ja työväenasian puolustamisessa.

Ihmiskunnalla ei ole ehdottomia takeita uutta sotaa vastaan niin kauan kuin maailmassa on olemassa rosvomainen imperialismi.

Jo kahdesti on kansainvälinen imperialismi päästänyt valloilleen maailmansodan. Sekä ensimmäisellä että toisella kerralla osa ihmiskuntaa vapautui imperialismiin kahleista. Ei ole mitään aihetta otaksua, että lopputulos muodostuisi toisenlaiseksi, jos maailman kansat eivät kolmannellakaan kerralla kykenisi pidättämään imperialisteja hyökkäyssodasta.

Maailman tilanne on jo sellainen, että sosialismi tulee tavalla tai toisella astumaan kapitalismin tilalle noudattaen niitä järkkymättömiä yhteiskuntakehityksen lakeja, joita kukaan ei voi kumota. Kokemus on vain osoittanut, niin kuin edellä jo totesimme, että joka kerta, kun riehaantuneet taantumukselliset imperialistit valmistelevat »yleishyökkäystä» jo kypsyneen yhteiskunnallisen edistyksen voimien tuhoamiseksi, se päinvastoin johtaa vielä nopeampaan historiallisen edistyksen vyöryn läpimurtoon.

Taistelua käydään kaikkialla maailmassa kahden leirin välillä. Sosialismin ja demokratian imperialisminvastainen leiri ei koskaan aikaisemmin ole ollut niin voimakas kuin nyt. Hyökätessään sitä vastaan imperialistit voivat vain murskata päänsä.

Älkööt he unohtako, että kansojen taistelussa imperialistisen leirin rikollisia seikkailusuunnitelmia vastaan on johdettavalla paikalla maailman mahtavin suurvalta — meidän Neuvostoliittomme, kansojen ystävyiden ja veljeyden suu-

ren aatteen esitaistelija. Neuvostokansa on koko edistyneen ihmiskunnan lipunkantaja. Järkeä vailla ovat ne imperialistit, jotka voivat kuvitella kohtalon hymyilevän heille, jos he syöksevät ihmiskunnan rikolliseen sotaansa. Katsokaamme, kenen polvet vapisevat, kun sellainen sota asettaa jyrkästi kapitalismin monimiljoonaisille orjajoukoille ja sorteuille kansoille ratkaisevan kysymyksen:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan? Oletteko kansandemokratian puolella vai sitä vastaan? Oletteko rauhan ja kansojen veljeyden puolella vai sitä vastaan? Minkä puolesta tahdotte käydä sotaa: riistosta vapaan sosialistisen elämän vai vanhan kapitalistisen orjuuden puolesta?

Mutta me olemme sitä mieltä, että sota voidaan välttää. Työtätekevät voivat toiminnallaan ehkäistä sodan. Mitä päättävämmin kaikkien maiden työtätekevät tulevat taistelemaan sodanlietsojia ja heidän apureitaan vastaan, sitä enemmän toiveita on siitä, että kehitys sosialismiin kulkee päätökseen ilman uutta sotaa.

Aikakauslehti »Novoje Vremja»,
1948, n:o 39

Suomennos otettu kirjasta
O. W. Kuusinen. Kansainvälisiä
kysymyksiä, Kansankulttuuri OY,
Lahti 1951

Tarkistettu venäjänkielisen tekstin
mukaan